

Az ismeretlen

*Közeledik az óra, melyben
ismertté lesz az ismeretlen.*

*Kapuk mögött új kapuk nyílnak.
Emberárnyék. Hamuba írhat.*

*És láthatja: a szélről elvész.
Amit bevégezett, félig sem kész.*

*Tovább mehet. Lépése porban.
Vakító fény. A nyom kilobban.*

*Bokornyai tüske. Hegy. Parázsló.
Karám. Verejték. Vasszög. Vádló.*

*Kavicsok. Kövek. Sziklarések.
Visszapattan az érvelésed.*

*Nappalok színe hullik estbe.
Mintha minden kifehéredne.*

*Ahogy szólalunk, szavak nélkül,
békétlenségünk már megbékiül.*

*Lenyugszik ami nyughatatlan,
holott élénk áll. Száz alakban.*

*Átlátszó lesz a szív, a kéz.
A csend, akár a hőésés.*

*Ott állunk a kristályos rendben,
és szól az ismert Ismeretlen.*

Assisi

*Akár egy madár, üressé lett térben,
hol szárnycsapása kavar csak szelet,
úgy érintette léted kihűlt létem,
s támadt belőle élő fergeteg.*

*Stigmával áldva hajoltál a földre —
mint ember-kéz a szegetlen kenyérre.
Minden sötétség ívét összetörve
fogadtalak, idő-tér tiszta kése.*

*Egyetlen intés. Engedelmesen
nyomodba lépnek, feloldódva benned,
megérintettél, és én meztelen*

*adom magam, míg minden elmerül,
s felzuhanok veled a végtelennek
örök terébe, mely fölém feszül.*

Arc a hóban

*A mindenségbe mélyen lehajoltam,
amikor minden csillogott a hóban,
és tiszta lett az ég,
ahogy a fény a láthatárra ért.*

*Kevéssel később szél fordult a földre,
minden egészet szilánkokká törve,
és megszakadt
a napszakokból űrzött pillanat.*

*Egy jelt kerestem
a mindörökké mozdulatlan csendben,
mely megsebezhet,
akár a múltból föltámadt keresztetek.*

*Hol és miért?
Az arc most füstben ég.
Egy asztal lapján bor, kenyér és mécses.
Olvadt viaszcspepp köt a mindenséghez.*